

КАРТОГРАФИ НА ЛЮБОВТА: ИЗСЛЕДВАНЕ НА ФОТЕВИЯ КОСМОС

Име на ученика: _____ Дата: _____ Клас: 12 _____

Прочетете трите стихотворения и отговорете на въпросите след тях.

1. „Позволи ми да мисля за тебе...”

Да си спомня за тебе.
Отново да се влюбя във тебе.
Бъди ми и жена, и сестра.
Аз не мога.

И не зная защо, но не мога
да приема, че всичко е просто
акробатика някаква в тъмни
и самотни квартири.

Самотна и звъняща възбуда, с
която ме измамва коняка...

Лъжа е и оркестъра, който
засвирва, и ръката, която ме търси,
и жената, с която аз станах
и танцувах туист...

Аз не мога да живея без кратките
срещи по крайбрежните улици.

Просто да потъна в дълбоката
сянка на дървото, което се вслушва
в гласовете ни... Колко е смешно.

А е страшно, когато те няма
под дървото, което забрави
гласовете ни, смешните думи
и прекрасните думи, които
ти отнесе със себе си... Мила.

Позволи ми да мисля за тебе.
Да се влюбя във тебе.
Отново да повярвам във тебе.
Бъди ми и жена, и сестра.
Съществувай!

Неизвестно с кого — съществувай!

И си спомняй за мене понякога.

Как изглежда любимата?	
Как се чувства лирическият говорител?	
Каква е любовта тук?	

2. „Бях на самия връх...”

Литература

12 клас

Бях на самия връх на мойта младост.

*Бях див, несъразмерен и красив.
Обичах те без милост аз — със ярост
— и се учудвам, че останах жив.*

*Бях млад, красив и неправдоподобен.
Как падах аз над тъмния ти глас.
Виновен съм — от твоя скръбен
спомен не справедливост — милост
искам аз.*

*И пак сънувам оня светъл хаос...
(Не подозирах, а съм бил щастлив.)
Обичах те без милост аз — със
ярост.*

И съжалявам, че останах жив.

Как изглежда любимата?	
Как се чувства лирическият говорител?	
Каква е любовта мук?	

Понякога по-много се обичахме,
понякога по-малко, а понякога,
когато ти заплакваше в ръцете ми,
живота ми приличаше на щастие.

Луната мълчаливо ни преследваше.
Рисуваше телата ни по пясъка.
Ний правехме какво ли не —
понякога наистина приличахме на
влюбени.

Но пясъка изтече от косите ни
и се завърна помежду ни въздуха.
Естествено е във такива случаи
усмивката ми малко да е стъклена.
Естествено е във такива случаи
усмивката ми малко да е стъклена.
Естествено е да потърся хората.
Да се разтворя в тяхното
съчувствие.

Да им изплача болката си с някакво
забравено и скрито удоволствие...

(Аз мога да разплача и дърветата,
и птиците и бронзовите бюстове,
но докога ще ни сближава болката
и много ли е трудно да сме искрени?)

И затова ще се усмихна някак си.
Усмивката ми ще е малко стъклена.
Уплашено ще питам — и
безмилостно луната и дърветата,
и себе си, наистина ли ние бяхме
влюбени?

Наистина ли ти си мойто щастие,
или в нощта приличаше на щастие?

Тогава ще напиша неочаквано
най-истинското си стихотворение,
най-хубавото... Като тебе
хубаво.

И толкова далечно — като теб.

Как изглежда любимата?	
Как се чувства лирическият говорител?	
Каква е любовта тук?	

Име: _____ Дата: _____ Клас: _____

ИЗХОДЕН БИЛЕТ

МОЯТ КОД ЗА ДОСТЪП

Възможно ли е любовта да бъде толкова голяма, че да изпълни целия свят около нас – небето, морето, въздуха?

1. Как отговаря Христо Фотев на този въпрос чрез своите стихотворения? (Посочете конкретното усещане за небе, море или въздух в текстовете).

2. Въз основа на думите, които събрахте в сърцето си от вашите съученици, каква е личната ви оценка: лекува ли ни или ни обсебва тази толкова „голяма“ любов?

ПРИЛОЖЕНИЕ 2

Литература

12 клас

ШАБЛОН - „СЪРЦЕТО НА ФОТЕВАТА ПОЕЗИЯ“

